



Arrest

nr. 239 188 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. KUYPERS
Borsbeeksebrug 36
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. KUYPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VAN BEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 6 september 2019 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Op 7 oktober 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 november 2019 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Op 12 december 2019 verklaarde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 239 187 van 29 juli 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Op 23 januari 2020 legde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming op (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : R.

voornaam : A.

geboortedatum : [...]1980

geboorteplaats : V. T.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

Op 9 maart 2020 diende verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming.

Op 26 maart 2020 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de zorgvuldigheidsplicht. Daarnaast voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

“5.1.

Verzoeker verzoekt de nietigverklaring van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum 23 januari 2020, en ter kennis gebracht aan de verzoeker op datum van 29 januari 2020 (stuk 1).

De beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, daar hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Zo is betrokkene niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum. Verzoeker krijgt een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

5.2.

Uit de bestreden beslissing van de verwerende partij valt een formele schending van de motiveringsplicht af te leiden.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker geen rekening heeft gehouden met de hangende procedure aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (stuk 2 en 3).

De medische verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (stuk 2) werd middels beslissing van 12 december 2019 door verwerende partij geweigerd. Desgevallend heeft de verwerende partij kennis van de medische problematiek van verzoeker.

Verzoeker heeft op basis van artikel 39/2, §2 en artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 op 11 februari 2020 een verzoekschrift ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met als voorwerp een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van de beslissing van ongegrondheid in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (stuk 3).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op heden kennisgenomen van het verzoekschrift.

De verwerende partij heeft bij het opleggen van het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten geen rekening gehouden met het gegeven dat er op heden een procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de medische verblijfsaanvraag van verzoeker (stuk 2 en 3).

De bestreden beslissing houdt een schending in van het motiveringsbeginsel, daar de verwerende partij de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd rekening houdend met de medische problematiek van verzoeker.

Hoewel het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van een medische verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op zich geen schorsende werking heeft, is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens uitspraak werd gedaan over een aanvraag voor een verblijfsrecht in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker, zijnde een vreemdeling met een hangende beroepsprocedure tegen een beslissing tot weigering van een medische verblijfsaanvraag, houdt een schending in van de formele motiveringsverplichting.

5.3.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden eveneens geschonden in de bestreden beslissing van verwerende partij. Het betreft hier het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan in haar bestreden beslissing. Zij hield geen rekening met de specifieke medische situatie van verzoeker. De verwerende partij heeft nochtans kennis van de medische problematiek van verzoeker.

In de beslissing tot weigering van de medische verblijfsaanvraag van verwerende partij, wordt bevestigd dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Evenwel is de verwerende partij van mening dat de medische problematiek van verzoeker geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, gezien de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing tot uitwijzing van verzoeker geenszins rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van het dossier van verzoeker. Uit de bestreden beslissing is moeten blijken dat de verwerende partij de medische problematiek van verzoeker niet in overweging heeft genomen.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur moet de verwerende partij een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.

5.4.

Verzoeker heeft in zowel in zijn medische verblijfsaanvraag (stuk 2), als in het verzoekschrift tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van de weigeringsbeslissing van de medische verblijfsaanvraag (stuk 3), voldoende aangetoond dat hij in Albanië geenszins de nodige medische behandeling zal kunnen bekomen. Dit hetzij wegens financiële ontoegankelijkheid, hetzij wegens geen of beperkte aanwezigheid. In de situatie van verzoeker zal dit ertoe leiden dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Bovendien meent verzoeker dat indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, de omstandigheden hem niet zouden toelaten zich te verzorgen, in die zin dat de toestand van verzoeker zal verergeren.

Door de afwezigheid en volstrekte ontoegankelijkheid van gespecialiseerde medische voorzieningen in Albanië, zal de uitwijzing van verzoeker, op basis van constante rechtspraak (onder meer het arrest Soering tg Roemenië van 7/07/1989 bij het EHRM) een schending vormen van artikel 3 EVRM, welke een verbod inhoudt van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

In de bestreden beslissing van de verwerende partij tot uitwijzing van verzoeker van het grondgebied, werd geen rekening gehouden met de medische problematiek van verzoeker, welke een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Daar er een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing hangende is tegen de weigeringsbeslissing van de medische verblijfsaanvraag van verzoeker (stuk 3), meent verzoeker dat het in zijn belang is dat er geen uitvoeringsmaatregelen ten aanzien van hem worden getroffen.

Verzoeker heeft er alle belang bij dat eerst de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de medische verblijfsaanvraag wordt afgewacht, alvorens verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Er zijn derhalve voldoende concrete aanwijzingen, die betrekking hebben op de persoonlijke medische situatie van verzoeker, welke kunnen leiden tot een potentiële schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

5.5.

Uit voorgaande blijkt dan ook zonder enige twijfel dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginselen en de kennelijke beoordelingsfout.

De bestreden beslissing die door verwerende partij genomen werd in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 dient derhalve vernietigd te worden."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de procedure hangende voor de Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door die ongegrondheidsbeslissing had de gemachtigde dus kennis van de medische problematiek van verzoeker. De gemachtigde heeft evenwel niet gemotiveerd over de

medische problematiek van verzoeker. Verzoeker ziet hierin een schending van de formele motiveringsplicht. Daarnaast acht verzoeker het ook kennelijk onredelijk om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens uitspraak werd gedaan over een aanvraag voor een verblijfsrecht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verder stelt verzoeker dat het geen rekening houden met de gezondheidssituatie van verzoeker bij het nemen van de beslissing ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent eveneens dat bij de ongegrondheidsbeslissing, die steunt op de overtuiging van de arts-adviseur dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Albanië, geen rekening is gehouden met alle relevante elementen van het dossier. Hij stelt zowel in zijn aanvraag als in het verzoekschrift gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing voldoende aangetoond te hebben dat hij in Albanië in geen geval de nodige medische behandeling zal bekomen, hetzij wegens financiële ontoegankelijkheid, hetzij wegens geen of een te beperkte aanwezigheid (van de behandeling). Verzoeker stelt daarom een mensonwaardige of vernederende behandeling te riskeren omdat geen adequate behandeling in zijn land van herkomst mogelijk is. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 3 van het EVRM omwille van de afwezigheid en volstrekte ontoegankelijkheid van de medische voorzieningen in Albanië. Tot slot stelt verzoeker dat hij er alle belang bij heeft dat eerst een uitspraak door de Raad wordt afgewacht in de zaak aangaande de ongegrondheidsbeslissing die is gevolgd op de medische verblijfsaanvraag alvorens verzoeker dient terug te keren naar zijn herkomstland.

Thans is de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten. Blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing inderdaad niet gemotiveerd heeft over de medische situatie van verzoeker. Er blijkt evenwel dat de gemachtigde wel pas dan de bestreden beslissing heeft genomen, eens nadat hij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond had verklaard op 12 december 2019. Er blijkt ook dat die beslissing op 15 januari 2020 aan verzoeker is ter kennis gebracht, hetgeen kort voor de kennisgeving was van het thans bestreden bevel. Bijgevolg blijkt dat verzoeker geen belangenschade heeft gelopen doordat de gemachtigde in het huidig bevel niet formeel heeft gemotiveerd over zijn gezondheidstoestand, aangezien verzoeker kennis had van alle motieven waarom de arts-adviseur van oordeel is dat zijn noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Albanië. De Raad is niet van oordeel dat die motieven uit de 9ter-beslissing of uit het advies hadden moeten herhaald worden in het bestreden bevel.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door geen rekening te houden met zijn gezondheidstoestand bij het nemen van het bevel, kan dit dus evenmin gevolgd worden, aangezien er wel degelijk eerst door de gemachtigde een beslissing is genomen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alvorens hij de huidige bestreden beslissing heeft genomen. Het feit dat de bestreden beslissing werd genomen alvorens het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing werd beslecht door de Raad, kan niet als onwettig of kennelijk onredelijk worden beschouwd nu de beroepsprocedure tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, zoals verzoeker zelf aanhaalt.

Waar verzoeker in onderdelen van het middel hetzelfde betoog voert als het betoog dat hij heeft aangevoerd tegen de ongegrondheidsbeslissing, zoals onder meer aangaande artikel 3 van het EVRM en het feit dat de arts-adviseur niet met alle relevante feiten van zijn dossier zou rekening gehouden hebben, wijst de Raad erop dat bij arrest nr. 239 187 van 29 juli 2020 dit beroep werd verworpen en de Raad van oordeel is dat de arts-adviseur op wettige wijze tot zijn oordeel kwam dat de voor verzoeker noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Albanië. De ongegrondheidsbeslissing van de gemachtigde steunt uitdrukkelijk op dit advies, zodat ook die beslissing wettig is. Waar verzoeker stelt dat hij er alle belang bij heeft dat eerst uitspraak wordt gedaan door de Raad over zijn beroep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing in de 9ter-procedure alvorens hij dient terug te keren naar zijn herkomstland, kan de Raad hiervoor begrip opbrengen, doch dit blijkt nu ook het geval te zijn.

De schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële of formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangenomen. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES